

Na rodičovstve je niekedy
najťažšie zachovať si chladnú hlavu

Láska

a bezsennej noci

NICK SPALDING

Láska

a bezsenné noci

Láska a bezsenné noci

NICK SPALDING

Libri
FORTUNA

Original title: Nick Spalding: LOVE AND SLEEPLESS NIGHTS
Copyright © 2011, 2012 by Nick Spalding
First published in Great Britain in 2012 by Coronet
Cover illustrations © Shutterstock.com

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Mária Holečková, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Miroslava Nováková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-261-4

Obsah

Laurin denník – pondelok 1. apríla	9
Jamieho blog – 2. apríla, utorok	24
Laurin denník – streda 22. mája	39
Jamieho blog – 11. júna, utorok	49
Laurin denník – streda 12. júna	59
Jamieho blog – 10. júla, streda	70
Laurin denník – sobota 17. augusta	81
Jamieho blog – 10. septembra, utorok	93
Laurin denník – piatok 4. októbra	103
Jamieho blog – 10. novembra, nedeľa	114
Laurin denník – pondelok 2. decembra	123
Jamieho blog – 2. decembra, pondelok	132
Laurin denník – pondelok 2. decembra, pokračovanie	143
Jamieho blog – 10. decembra, utorok	153
Laurin denník – pondelok 13. januára	163
Jamieho blog – 28. marca, piatok	172
Laurin denník – štvrtok 5. júna	183
Jamieho blog – 13. júla, nedeľa	198
Laurin denník – piatok 25. júla	210

Jamieho blog – 3. septembra, streda	225
Laurin denník – nedeľa 31. augusta	240
Laurin denník – štvrtok 4. septembra	241
Jamieho blog – 4. novembra, utorok	254
Laurin denník – pondelok 10. novembra	263
Jamieho blog – 30. novembra, nedeľa	274
Laurin denník – nedeľa 30. novembra	281
Poppin iTalk – 2. decembra 2031	285

*Toto je príbeh o rodičovstve, takže ho,
samozrejme, venujem svojej mame Judy,
ktorá ma vychovala sama a poskytla mi všetku
lásku a podporu, čo som potreboval.*

Laurin denník

pondelok 1. apríla

Drahá mama,

tak sa mi to nakoniec podarilo. Splnila som si dávnu túžbu. Jedinú vec, ktorú som chcela zvládnuť už od detstva.

Usilovala som sa k tomu dopracovať roky, no teraz môžem čestne vyhlásiť, že ja, Laura Newmanová, som sa úspešne povracala pred skupinou mužov na dôležitom pracovnom pohovore.

Viem, je to iba skromný úspech. Iní sa vyšplhali na Mount Everest či liečia rakovinu. Mojm cieľom bolo len veľkolepo zahanbiť svoju maličkosť pred významnými a vplyvnými ľuďmi.

Och, veru áno. Keď sa môj čas na zemi bude chýliť ku koncu, vrátim sa k mnohým príjemným spomienkam – vrátane tej, keď som počas prijímacieho pohovoru v londýnskej centrále firmy Hotel Chocolat poriadne ovracala troch výkonných riaditeľov.

Načasovanie bolo, ako inak, dokonalé.

Nahle silné nutkanie na dávenie ma nezastihlo počas sledovania programu *Británia má talent* ani pri počúvaní

Jamieho príhod z práce. Prišlo vtedy, keď som svojou bezkonkurenčnou znalosťou výroby čokolády a marketingu robila dojem na potenciálnych zamestnávateľov.

Všetko sa vyvíjalo veľmi dobre. Pozvanie na pohovor dorazilo práve včas, aby zachránilo moje nervy, Jamieho zdravý rozum a náš spoločný účet v banke.

V dôsledku recesie sme museli zatvoriť obchod a to nás stresovalo a ničilo. Keby som získala dobre platené miesto v jednej z najväčších čokoládovní v krajine, spasilo by nás to. Keď som otvárala predajňu, s týmto som nerátala. Z vedenia nezávislého obchodu sa stalo žonglovanie s ručnými granátmi. Aby som povedala pravdu, pokúsila som sa ho utiahnuť dlhšie, ako bolo rozumné. Keby som myslela iba logicky, bola by som ho predala s minimálnou ujmou už pred dvoma rokmi. Tak veľmi som sa však doň vložila, že zadebnenie okien a odovzdanie kľúčov mi pripadalo ako zrada vlastných snov.

Tie však neplatia účty, takže pred troma mesiacmi sa nevyhnutné stalo skutočnosťou a ambiciózny plán Laury McIntyrovej o nadvláde nad svetom čokolády stroskotal.

Musím priznať, že nakoniec som cítila trochu úľavu. Vypätie z vlastníctva obchodu som, žiaľ, nahradila stresom z hľadania práce, takže to nebola veľká výhra. Asi si dokážeš predstaviť, ako som sa potešila, keď som našla v inzercii ponuku na pozíciu v spoločnosti Hotel Chocolat. Bola pre mňa ako ušitá. Mala som na ňu všetky predpoklady – schopnosti, skúsenosti aj kvalifikáciu.

Tak som sa vybrala do Londýna. Potkýnala som sa vo svojich najčernejších, najlesklejších a najreprezentatívnejších topánkach s vysokými podpätkami, mala som na sebe ten najlepší čierny pracovný kostým s úzkou sukňou a so sakom a vlasy som mala pevne zopnuté čo najprofesionálnejšie, ako sa dá vydržať bez toho, aby sa mi nezalievali oči slzami. Na ten pohovor som bola pripravená lepšie ako vojenské jednotky na vylodenie v Normandii. Môj úbohý, daňami preťažený mozog bol preplnený všetkými detailmi obchodných praktík a metód spoločnosti.

Pod pazuchou som niesla svoje návrhy. Obsahovali nové dizajny a príchute, čo som vymyslela, a tiež recepty z môjho obchodu z obdobia pred krízou, ktorá všetko zničila. Bola som rozhodnutá získať to miesto. *Som predsa moderná, silná a tvorivá žena, ktorú nikto neodmietne!*

Keď som však o 8.15 nastúpila v dažďom zaliatom Southamptone do vlaku, ktorý smeroval na stanicu Waterloo v Londýne, cítila som sa zvláštne. Vinu som prisúdila sobotnej noci, keď sa konala Charlina narodeninová oslava. Nikdy predtým som sa z opice nezotavovala dva dni, no teraz mám tridsať, takže sa to asi bude stále len zhoršovať.

Cestou som si opakovala informácie a usilovala som sa nevšimáť si dvoch nevychovcov, ktorí sedeli na konci vozňa. Obaja boli opití a jeden z nich zjavne trpel nejakou poruchou, pretože si zo svojho mobilu púšťal pieseň od Pink *Perfect* a nahlas s ňou spieval. Zvlášť si dal záležať, aby zakaždým na plné hrdlo zajačal:

„*You are perfect, FUCKING perfect to me-ee!*“ Takíto ľudia určite chodia niekam na kurz, kde ich učia, ako čo najefektívnejšie otravovať spoluobčanov. Na prvej lekcii asi preberajú, ako zrazu prudko zastaviť v strede ulice a všetkým zavadzať, a postupne sa prepracujú k tomu, ako úspešne priviesť svojich susedov do šialenstva prostredníctvom večierkov, ktoré trvajú do tretej nadránom, a vlastníctvom agresívnych zapáchajúcich pitbulov. Tí dvaja, s ktorými som mala tú česť, zrejme excelovali na lekcii o nevhodnom správaní v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy. Našťastie ma od nich oslobodil svalnatý ochrankár, čo nemal na ich hlúposti náladu. Prebehol okolo mňa a promptne tých dvoch lotrov vysadil na stanici vo Wokingu, skôr ako stihli zdevastovať celý vlak.

Ocitla som sa v Londýne. Jazda do sídla spoločnosti Hotel Chocolat bola taká drahá, že som takmer musela ponúknuť na predaj svoju ruku, nohu a časť vnútorných orgánov, aby som ju dokázala zaplatiť. Na miesto som dorazila v poriadku a včas. Bola som pripravená očariť svojich perspektívnych zamestnávateľov znalosťami a osobnosťou. Dúfala som, že sú pripravení.

Najprv som však musela pol hodiny čakať na recepcii. Zdá sa, že k pracovnému pohovoru to dnes už bežne patrí. Zamestnávatelia asi majú nejaký manuál, ktorý tvrdí, že ak záujemcov o miesto posadia na tridsať nepríjemne tichých minút oproti pracovníčke recepcie, utlmí ich to.

Táto mala asi dvadsaťdva rokov a na tvári viac mejkapu

ako Žolík z Batmana. Dúfala som, že odniekiaľ zboku sa ozve hlasný zvuk. Zaujímalo ma, či by jej ten nános z tváre opadol, keby za ním rýchlo obrátila hlavu.

Vtom zazvonil telefón a kráľovná klaunov ho zdvihla. „Čakajú vás, pani Newmanová,“ oznámila mi cez štyri podkladové vrstvy.

„Vďaka,“ odpovedala som. Vstala som a okamžite som si začala upravovať sukňu, na ktorej sa objavili pokrčené záhyby napriek tomu, že som pol hodiny nehybne sedela. Vzala som do rúk svoj fascikel a srdce mi bilo ako splašené. Prešla som okolo Heatha Ledgera a zamierila som k drahým mahagónovým dverám.

Otvoril ich upravený mladý muž v elegantnom sivom obleku. Usmial sa na mňa ako predajca jazdených vozidiel.

„Dobré ráno, pani Newmanová,“ pozdravil ma. „Nech sa páči, posadte sa.“ Pokynul k stoličke oproti vôbec nie lacnému mahagónovému stolu. Niekde v meste musel sídliť veľmi spokojný predavač tohto vzácného dreva. Pri takýchto zákazkách mal určite aj zlatý záchod.

„Bobre ráno,“ odvetila som.

Bobre ráno? Čo, dopekla, znamená Bobre ráno? Chcela som, samozrejme, povedať dobré ráno, no zaúradovali moje napnuté nervy. Teraz si o mne bude myslieť, že som akási čudáčka a fanúšička hlodavcov!

„Dobré ráno,“ opravila som sa. Trochu zmätene sa na mňa usmial a posadil sa za stôl k svojim dvom kolegom. Jeden bol chudý, príjemne pôsobiaci černochoch v peknom

modrom obleku a druhý bol Christopher Biggins.

Niekoľko ráz som zažmurkala. Je to možné? Kedy Biggins – zavalitý komik a hviezda mnohých scénok z osemdesiatych rokov minulého storočia – zmenil zamestnanie a stal sa topmanažérom v spoločnosti obchodujúcej s čokoládou?

Znova som zaklipkala očami. Vďaka bohu, nebol to on. Len sa naňho neuveriteľne podobal. Uľavilo sa mi. V spoločnosti filmových hviezd som nesvoja, aj keď patria medzi tie menej známe. Raz som uvidela súťažiaceho zo šou *Big Brother* v obchode s cédečkami a takmer som sa pocikala. Striaslo ma pri predstave, že by som sa mala správať profesionálne pod dohľadom známeho komika, ktorý hral Lukewarma v sitkome *Porridge*.

Počkať. A nezomrel náhodou? Mám pocit, že som o tom niekde čítala... Ach, bože. Ako dlho tu už stojím a myslím na Bigginsa?

„Posaďte sa, prosím,“ vyzval ma muž, čo vyzeral ako on. Podľa výrazu na jeho tvári som vedela, že som tam stála a premýšľala o Bigginsovej smrti pridlho.

Viac naňho nemysli, ty bláznivá ženská!

Sadla som si. Potešilo ma, že stôl zakrýval výhľad na moju pokrčenú sukňu. Opäť som pocítila nevoľnosť, tentoraz silnejšiu ako predtým. Bola som však presvedčená, že ju spôsobila kombinácia stresu a opice po sobotňajšej noci, a tak som sa ju pokúsila ignorovať.

„Volám sa Charles Lipman,“ predstavil sa mi ten pekný černochoch. „Toto sú moji kolegovia. David Presley,“ ukázal

na úlisného predavača áut. „A Roger McDougal,“ naznačil smerom k Bigginsovmu dvojníkovi.

„Veľmi rada vás všetkých spoznávam, páni,“ zaklamala som.

„Aj my vás, pani Newmanová,“ pokračoval Lipman. „Váš životopis naznačuje, že by ste mohli mať všetky predpoklady na prácu kreatívnej manažérky. Povedzte nám o svojich doterajších skúsenostiach.“

Tým sa začal pohovor. Myšlienky o televíznych hviezdach (ktoré mohli aj nemuseli byť mŕtve), o pokrčených sukniach a o záporných hrdinoch v *Batmanovi* som potlačila a začala som presviedčať tých troch mužov, že som na ich rozprávkovú pozíciu vhodná.

Všetko sa vyvíjalo výborne. Teda aspoň prvých dvadsať minút. Keď som im rozprávala o ich biznise, spokojne prikyvovali. Pri mojich návrhoch na zvýšenie produktivity a marže sa súhlasne usmievali. Dokonca sa zasmiali pri mojom vtipnom opise vlastného podnikania v období recesie. Deň predtým som si ho nacvičila s Jamiem. Nebola som si istá, či ho použiť, no Jamie ma presviedčal, že tým potenciálnym zamestnávateľom ukážem svoju žiarivú osobnosť.

Nebolo príjemné opisovať do detailov krach obchodu. Nikto nerozpráva rád o svojich prehrách. Najdôležitejšie bolo, aby vedeli, že som neuspela vinou zlej svetovej ekonomickej situácie a nie pre úbohé obchodné zručnosti. Zdalo sa, že so všetkými mojimi tvrdeniami súhlasia, tak som sa presunula k iným záležitostiam.

Keď som im vysvetľovala svoju marketingovú stratégiu na Veľkú noc, zrazu ma zachvátila od rána zadržovaná nevoľnosť.

„Ste v poriadku, pani Newmanová?“ spýtal sa nepravý Biggins. Všimol si, že som veľmi zbledla.

„Áno,“ zapišťala som. Niekoľko ráz som sa zhlboka nadýchla a pokračovala som. „Ako som spomínala, je nutné zamerať sa na rodičov. Pripravila som niekoľko sloganov, ktoré...“

V mojich ústach sa dialo čosi nedobré. Chvíľu boli prázdne a vzápätí plné. Nikdy predtým som nič také nezažila.

Vždy tomu predchádzali varovné signály: obrátený žalúdok, príšerná meďnatá chuť na jazyku, stiahnuté hrdlo... no tentoraz sa to objavilo akoby zázrakom. Nie však takým, aký predvádzal Paul Daniels na peknej Debbie McGeeovej, ani takým, aký používa na nič netušiacich okoloidúcich David Blaine.

Jednoducho sa mi zrazu objavili v ústach vývratky. Zovrela som pery, aby som im zabránila uniknúť von. Líca sa mi nafúkli a vyzerala som ako čipmank Alvin.

„Božemôj! Je vám zle?“ zhrozil sa Charles Lipman.

Alvin však nedokázal odpovedať. Ak by otvoril ústa, vyšiel by z nich len prúd vývratkov. Nieкто by možno tvrdil, že je to príjemná zmena v porovnaní s jeho zvyčajným pišťavým spevom, no ja by som radšej sedela niekde inde a vypočula si celý jeho zlý album, ako mala plné ústa obsahu svojho

žalúdka.

S hrôzou som pocítila, ako sa mi do preplnených úst valí ďalšia vlna. Pokúsila som sa zakryť ich rukou, ale už som tomu nestihla zabrániť. Tlak bol neznesiteľný – asi ako keď sa tučný muž prediera pomedzi ľudí vo dverách metra. Ten malý otvor viac nevládal odolávať. Bariéra sa narušila a Jericho padlo.

Pomedzi prsty mi vystrekli vývratky, šťastné, že sa konečne oslobodili. Mala som pocit, akoby som rukou zakryla hadicu, len to viac smrdelo a znamenalo budúcu cestu do čistiarne.

Všetci muži sa zhrozene odtiahli. Charles Lipman a David Presley v momente vyskočili zo stoličiek, ale úbohý starý zavalitý Bigginsov dvojník nebol taký hybký. Namiesto toho sa len komicky zvalil dozadu. Pravý Biggins by bol na jeho výkon hrdý.

Ani ja som viac nesedela. Jednou rukou som si zakrývala ústa a druhou som im naznačovala, že potrebujem nájsť toaletu. Horúčkovo som na všetky strany ukazovala prstom, a pritom som ustupovala dozadu. Vyzeralo to, akoby som vymyslela nový tanec. Akúsi verziu charlestonu, pri ktorej sa kýva prstom, nadúvajú sa líca a prepletá sa nohami.

Charles Lipman našťastie rozlúštil moje kreácie a zvrieskol: „Za tými dverami je záchod!“ Pritom šialene ukazoval prstom na ďalšie drahé mahagónové dvere po mojej pravici.

Rozbehla som sa k nim a rozrazila som ich. Dnu bola

exkluzívna toaleta. V tej určite ešte nikto nevracal. Nebo-
la určená na také veci. Určite ju navštívilo veľa bohatých
chlpatých pánskych zadkov, no ja som bola prvá žena,
ktorá tam prišla s takýmto cieľom. S úľavou som pokrstila
útroby jednej z mís.

Väčšina obsahu žalúdka už bola vonku, takže ma aspoň
nasucho nenapínalo. To je zvyčajne tá najhoršia časť. Člo-
vek vydáva zvuky ako vzpierač, ktorý sa pokúša zdvihnúť
nad hlavu stoosemdesiat kilogramov, a vyzerá ako pes, čo
sa usiluje vykašľať zabehnutú kosť.

Po niekoľkých minútach som bola schopná vstať a ísť
sa umyť. Na saku som mala zopár fliačikov od vývratkov,
no mohlo to byť aj horšie. Zo zrkadla na mňa hľadela tvár
heroínom zničenej prostitútky, ale moje oblečenie vyze-
ralo vzhľadom na okolnosti stále dobre.

Samozrejme, nedokázala som z tej miestnosti vyjsť. Bol
to môj nový domov. *Budem potrebovať jedlo, nápoje a iné
zásoby.* Našťastie som mala vo vrecku mobil, takže som
mohla komunikovať s blízkymi. *Určite im budem chýbať,
no možno by ľudia zo spoločnosti Hotel Chocolat vedeli zria-
diť návštevne hodiny. Uložím sa v jednej z kabínok a dám si
doniesť nejaké knihy, aby som sa počas nasledujúcich rokov
nenudila, ale stále je to lepšie, ako otvoriť dvere a čeliť trom
mužom, pred ktorými som vracala.*

„Pani Newmanová?“

Bol to ten prekliaty nepravý Biggins. Chcel, aby som
vyšla von. Zaumienil si tešiť sa z mojej hanby, hajzel je-
den. *Nenávidím ťa, falošný Christopher Biggins, aj všetko,*

čo symbolizuješ.

„Ste v poriadku, pani Newmanová?“ ozval sa vzápätí Presley.

Samozrejme, že nie, ty idiot. Práve som si zničila všetky šance na prácu vo vašej spoločnosti.

„Áno, som!“ zakričala som zbytočne nahlas. „Už idem von.“

Dvere sa otvorili a za nimi na mňa čakali tri znepokojené tváre. Musím uznať, že Bigginsov dvojník vyzeral najustaranejší.

„Páni, ospravedlňujem sa. Neviem, ako sa to mohlo stať. Predpokladám, že som chorá.“

Charles Lipman prižmúril oči. „Nie ste náhodou... tehotná?“ spýtal sa opatrne.

Ja? Tehotná? Nebláznite!

„Och, o tom veľmi pochybujem, pán Lipman. S manželom dôsledne používame antikoncepciu.“

Tak a bolo to vonku. Trom mužom, ktorých som spoznala len pred polhodinou, som vykladala o svojom sexuálnom živote. Od hanby som očervenela.

„Aha.“ Lipman bol zhrozený. Presley vyzeral ako vyplašený jeleň a McDougal naďalej pôsobil ako Christopher Biggins.

„Nuž, pani Newmanová,“ pokračoval Lipman, „možno by sme, vzhľadom na to, čo sa stalo, mali pohovor prerušiť. Nechceme vás nútiť pokračovať v takom stave.“

Myslí tým obrovskú nevoľnosť, alebo uschnuté vývratky na fazónke môjho saka?